

عنوان مقاله:

تحلیل و ارزیابی معماری خانه های ایرانی در دوره پهلوی اول و دوم ۱۳۵۷-۱۳۰۴

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی شهرسازی و معماری دانش بنیان (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

مهناز رضائی - استادیار گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران

سحر رفیعی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران غرب، ایران

ملودی شفیعی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران غرب، ایران

محبوبه شکری - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران غرب، ایران

خلاصه مقاله:

هم اکنون ایران با نوعی معماری التقاطی، بی هویت و وام گرفته شده از فرهنگ های دیگر که حاصل ساختمان سازی بسازوبفروشی و کج-سلیقگی کارفرمایان نوکیسه و همچنین تغییرگرایشات فرهنگی جامعه است مواجه شده. ادامه این مسیر معماری اصیل ایران را رو به زوال خواهد برد. مطالعه معماری دوران پهلوی که شروع تجددگرایی و غربزدگی است و جرقه های آن از دوران قاجار خورده بود کمک خواهد کرد با شناخت عوامل موثر در معماری معاصر این دوره همچون عوامل فرهنگی-هنری شناخت بهتری نسبت به آن پیدا کرده و از آن طریق به بازخوانی معماری دوران خود بپردازد و بتوان به نوعی تفکر خلاقانه بروز متری و در عین حال با هویت ایرانی برسد. مقاله حاضر به تفسیر و توصیف معماری معاصر ایران در دوران پهلوی اول و دوم که از سال ۱۳۰۴ تا ۱۳۵۷ ه.ش به طول انجامیده، می پردازد. سوال اصلی پژوهش این است که معماری خانه های ایرانی در دوره پهلوی اول و دوم چه ویژگی هایی دارد و چه عواملی بر شکل گیری پلان ها، فرم های معماری آن دوران موثر بوده؟ در مقاله حاضر با تکیه بر روش توصیفی-تحلیلی به بررسی عناصر کالبدی و عملکردی موجود در دو دوره پهلوی اول و دوم پرداخته میشود. جمع آوری اطلاعات به صورت اسنادی و کتابخانه ای شکل گرفته است. این پژوهش قصد دارد با بررسی و شناخت مولفه های موثر در معماری دوران پهلوی به بازخوانی معماری امروز ایران بپردازد و با کنکاش در ویژگیهای معماری این دوره به بازایی هایتاصیل معماری ایرانی بازگردد.

کلمات کلیدی:

معماری خانه های ایرانی، پهلوی اول و دوم، معماری معاصر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1797863>

